

## Erdal İnönü ve Anekdotalar

Betül Tanbay\* / [tanbay@boun.edu.tr](mailto:tanbay@boun.edu.tr)



**L**atife ve alay konusunda akli karışık, pek şaka kaldırmayan bir toplumda, kendine özgü nükte anlayışıyla her birimizin hayatına en az bir anekdotla girmiştir Erdal Bey. Onu kaybettiğimiz gün, bilgisayarlarımız bu anekdotlarla doldu, o gün bile gülümsetti, güldürdü bizi.

Benim hayatımda ise buraya sığmayacak kadar çok anekdotu var. Ailesinin çoğuna teyze, amca dediğim halde, çocukluğumdan beri o hep “Erdal Bey”di. Erdal Bey’di ama cenazesinde sarıldı-ğım yeğenin “O senin arkadaşındı” diyeceği bir bey. Tabii ki, Erdal Bey hayatında gelip bana bir derdini anlatmadı ama çok konuda benim dert ortağım, desteğim oldu. Ne ben katoliktim ne de o bir papazdı, ama günah çıkardığım, hatta bazen birilerine sayıp sövdüğüm, bazen fikrini, bazen onayını aldığım dostumdu. Az ve öz cevaplar verirdi: Kendine özgü bir tonla söylediği meşhur “Yaşa”sı örneğin, yahut “Aldırma, devam et” ya da “Bir bildiği vardır” gibi bir iki söz... Açık vermeden fikrini, hissini iletirdi. İstanbul Matematiksel Bilimler Merkezi IMBM düşüncesi ilk çıktığında Erdal Bey kutsamadan harekete geçmemiştik: “İhtiyaç var”. Gördüğünde de, sordu: “Şu sıralar ne üzerine çalışıyorsunuz?” Çalışmıyor olmak, elbette söz konusu değildi!

Aile dostluğu ve meslek yakınlığı sayesinde onunla çok özel anlar yaşadım. İki anekdot:

Siyaseti bırakıp sevdiği işlere döndükten sonra TMD’nin Karaköy’deki seminerlerine davet etmiştik. Aksi gibi, konuşma saati geldiğinde salonda on kişi ya vardık ya yoktuk. Çok canım sıkılmıştı. O sıkıntıyla kısa bir tanıtım yapıp bir sandalyeye çöktüm. Kürsüye geçti. Mahçubiyetimizi anlamıştı tabii. Tatlı tebessümüyle,

– Uzun süre çok büyük kalabalıklara konuşmak zorunda kaldım, şimdi sizlerle konuşmak keyifli olacak, dedi ve güzel güzel anlattı niye üçyüz yıl geride kaldığımızı!

Oğlum yeni yeni cümleler kurmaya başlamış ama daha kime sen kime siz denir bilmiyor. Oturduğumuz caddenin adını biliyor ama: İsmet İnönü Caddesi. Bizim evde herhalde ilk tanıştıkları gündü.

– Bak Ali, Erdal İnönü! dedim.

Ali aşağıdan yukarı ve epeyce yukarı süzerek çocuk rahatlığıyla sordu:

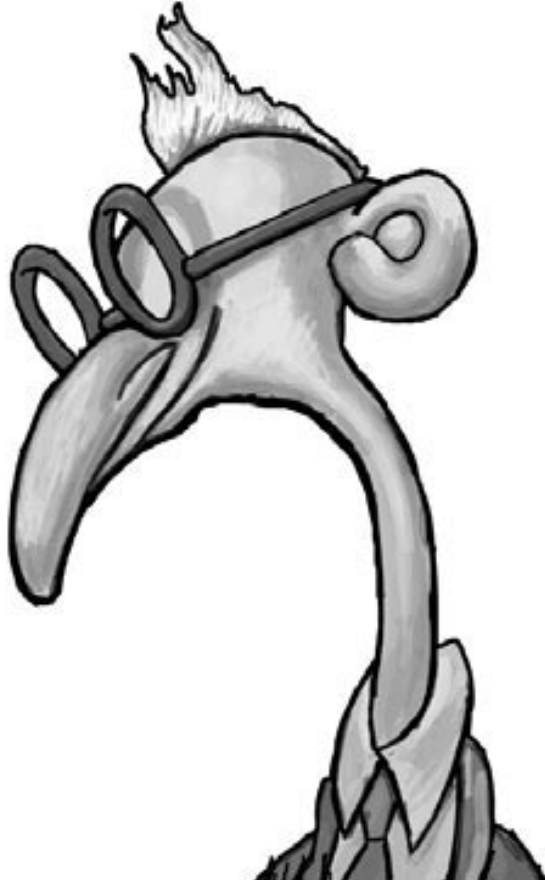
– Sen İsmet İnönü’nün nesi oluyorsun?

Erdal Bey aynı rahatlıkla cevap verdi:

– Oğlu oluyorum. Sen Tarık Tüten’in nesi oluyorsun?

– Oğlu!..

Birbirlerinin babalarını tanıyorlardı ya, arkadaş olmuşlardı bile! ♣



ERDAL İNÖNÜ'YE SEVGİYLE, SAYGIYLA...  
ERSUN AKLEMAN

\* Boğaziçi Üniversitesi Matematik Bölümü öğretim üyesi.